

לקח מהפרשה,

"אמור אל הכהנים... ואמרת אליהם..." (כא' א')

רש"י: אמור ואמרת – להזהיר גדולים על הקטנים. היכן מרומז בתורה שהמילה 'ואמרת' מוסבת על הקטנים? הלא ציווי זה נאמר לכל ישראל?

הנה התורה כתבה כאן את אחד מיסודות החינוך הגדולים ביותר! והפירוש במאמר הגמרא (יבמות קיד ע"א) 'להזהיר גדולים על הקטנים' הוא שהמילה 'להזהיר' נגזרת מלשון 'זוהר', שחובתו של האב היא להקריץ על הילדים את העובדה שאין לך אושר גדול מקיום המצוות.

הורים שינסו לחנך את ילדיהם רק באמצעות הדיבור, ויאמרו להם כל הזמן שצריך לשמור תורה ומצוות, לא ישיגו את המטרה בכך. דבריהם יישאו פרי רק כאשר הילדים יראו במו עיניהם שהתורה והמצוות חביבים מאוד להוריהם! רק אז ישפיעו הדיבורים עליהם.

אין ספק העוסק בחינוך שאינו מדבר על עניין התועלת שבדוגמה האישית של ההורים לילדיהם. גם סיפורים יש על כך לרוב. ונספר סיפור אחד נפלא: שני אברכים החליטו ללמוד משניות בחברותא חצי שעה בכל יום, כולל ימי שישי ושבת. כעבור שנתיים מתחילת הלימוד הוצרך אחד האברכים לצאת בשליחות לצרפת, אבל סירב בכל תוקף להפסיק את קביעות הלימוד של המשניות. הוא העלה בפני החברותא רעיון פשוט, להמשיך וללמוד באמצעות הטלפון. וכך נהגו. מידי לילה משעה 11:30 – 12:00 למדו את המשניות בטלפון. יום אחד בקשה רעיית האברך שנשאר בארץ מבנה הפעוט לצייר לה ציור כל שהוא, כדי לראות איך הוא מצייר. הזאטוט לקח עפרון ובלי לחשוב פעמיים צייר את אביו עם משניות לפניו מדבר בטלפון, כשבחוץ עלטה והשעון מורה על השעה 12:00.

(עפ"י עלינו לשבח)

פינת החלכה

מנהגי אבלות בספירה

א: בין פסח לשבועות מתו 24,000 תלמידי ר' עקיבא.

ב: לא ברור בדיוק באיזה מהימים מתו אך ברור שהמגפה נמשכה 33 או 34 ימים בלבד.

ג: הסיבה הרוחנית למגפה הייתה מפני שלא נהגו כבוד זה בזה.

ד: כדי שאנו ננהג כבוד אחד בשני, הנציחו חז"ל את מותם במנהגי אבלות הנוהגים עד היום בימים אלו.

ה: רוב עם ישראל נוהג אבלות בימים שבין איסור חג של פסח ועד לג' או לד' לעומר.

ו: ישנם הנוהגים אבלות מראש חודש אייר עד שבועות למעט לג' בעומר.

ז: האבלות באה לידי ביטוי בכמה דברים:

- איסור נישואין בימי האבלות.
- איסור תספורת בימי האבלות.
- איסור בשמיעת מוזיקה בימי האבלות.

איסור נישואין:

א: מנהג הספרדים שלא לשאת אישה עד ליום לד' בעומר, ומיום לד' ואילך אין יותר הגבלת נישואין.

ב: מנהג האשכנזים שלא לשאת אישה עד לג' בעומר, נושאים אשה בלג' בעומר, ואחרי לג' בעומר נמנעים שוב עד ראש חודש סיוון.

ג: חלק מהאשכנזים נוהגים לשאת אשה אחרי לג' בעומר ללא הגבלה.

ד: איסור הנישואין כולל גם נישואי אלמנים וגרושות.

ה: מותר לגרוש לשאת שוב את גרושתו גם בימי האבלות שבספירה.

ו: מותר לספרדי להשתתף ולשמוח בחתונת אשכנזי הנערכת בלג' בעומר, ולאשכנזי להשתתף בחתונת ספרדי הנערכת אחרי לד' בעומר.

ז: אשכנזי הנושא ספרדייה או ספרדי הנושא אשכנזייה היתר הנישואין נקבע לפי מנהגי החתן.

ח: מותר לסגור שידוכין ולעשות סעודת שידוכין בימי הספירה, בתנאי שלא יהיו בסעודה כלי שיר, ולא יהיו בה ריקודים ומחולות.

ט: מותר לשיר בפה בימי האבלות שבספירה ללא כלי נגינה וגם בסעודת שידוכין מותר לשיר בפה.

חרדות אצל ילדים

"ונקדשתי בתוך בני ישראל..."

"בכל עת ובכל רגע שאדם פנוי ואינו עוסק בתורה הקדושה, ובפרט בעת שהוא יושב בטל לבד בחדרו, או שוכב על מיטתו ואינו יכול לישון, יהרהר במצוות עשה ונקדשתי בתוך בני ישראל.

ידמה בנפשו ויצייר במחשבתו כאילו אש גדולה ונוראה בוערת לפניו ולהבותיה עולות עד לב השמים והוא לשם קדושת שמו יתברך שובר את טבעו ומפיל עצמו לתוך האש על קידוש ה'.

ומחשבה טובה הקדוש ברוך הוא מצרפה למעשה – נמצא שאינו שוכב או יושב בטל אלא מקיים מצוות עשה דאורייתא שהיא יסוד האמונה והעמוד הגדול שכל בית ישראל נשען עליו."

(ר' אלימלך מליזנסק – צעטיל קטן)

מה ההבדל בין פחד לחרדה? מה תפקידנו כהורים כשאנו חושבים שהילד בחרדה? מכירים את התופעה שילד פוחד לצאת החוצה כי יש שם כלב? או מתעקש לישון באור ולהירדם ליד מישהו כי אולי יבואו גנבים?

מתי הפחד טבעי ובגדר הנורמאלי?

בעצם כמעט כל ילד פוחד מחושך, ופוחד להיות לבד. ילדי העיר פוחדים בדרך כלל מכלבים, אלו הם פחדים טבעיים. אין מקום לזלזל בפחד או להתעלם ממנו ובוודאי שלא ללעוג לילד כשהוא אומר שהוא פוחד. צריך לעודד ולתמוך בו, ובשיחות איתו למצוא ביחד פתרונות איך מתגברים על הפחד. אין להראות לו שאנו יוצאים מגדרנו מכך שהוא פוחד אך גם אין להתעלם מהפחד.

מתי זה חרדה?

כשהפחד מוגזם כשהילד היסטרי כשחושפים אותו למקור הפחד כשזה מפריע לתפקודו השוטף כשזה מערער את בטחונו העצמי ומגביל אתכם ואותו. במקרים מסוג זה אין להתעלם ולחשוב שזה יעבור לבד, צריך לפנות לגורם מקצועי (אפשר להיעזר בזה גם בפסיכולוג של בית הספר) שיאבחן אם אכן מדובר בחרדה ויקבע תכנית טיפול המתאימה לבעיה.

שבת שלום שושנה.

סיפור לשבת

תפקידו של רב

רבנו הזקן, רבי שניאור-זלמן מלאדי, היה צעיר תלמידיו של המגיד ממזריטש, גאונותו העצומה בתורה החלה להחשף רק מאחר יותר, לאחר שהמגיד בחר דוקא בו, מבין כל תלמידיו, לערך מחדש את השלחן-ערוך. במקביל החלו להבליח צדקותו וקדושתו של מי שלמים יסד את חסידות חב"ד והתניצב בראש החץ לבצור מעמדה של החסידות ולהגנה עליה מפני המתנכלים לה.

היודי כפרי, שנהג לפקד מפעם לפעם את בית-מדרשו של המגיד, עמד להשיא את בנו. נתן הכפרי את עיניו ברבי שניאור-זלמן והביע את בקשתו שהוא יסדר את החפה והקדושים. והרבי נענה לבקשת הכפרי. ביום המליץ התישבו החתן ואביו וקרובי הפלה סביב השלחן והרבי בראשם להשלים את כתיבת שטר התנאים והכתבה. פתח הרבי את השטר, והוציא מחיקו קולמוס וקסת דיו כדי לרשם את תאריך החתונה, שמות בני הזוג, סכום הכתובה, שמות העדים ושאר הדברים הטעונים כתיבה. טבל הרבי את הקולמוס בדיו והחל לרשם. תחלה רשם את התאריך. אחר-כך את שם החתן. ואז החל בכתיבת שם הפלה כפי שהכתיב לו אבי החתן. לפתע פאלו קפאה ידו באויר. "שם הפלה?!", שאל שוב, פאלו לא שמע היטב. האב חזר פעם נוספת על השם. הביט הרבי על הכתובה שלפניו, הביט והביט, ולפתע נפלטה מחזהו אנוחה כבדה.

הביטו המחתנים ברבי בפליאה. הם צפו לסיום כתיבת השטר ונחיתתו, כדי שיוכלו לגשת לחפה. אך הרבי לא מהר. הוא נראה כמכנס בתוך עצמו. כעבר דקה ארצה התנער מהרהורי, הניח את הקולמוס מידו, הרים עיניו אל הסובבים אותו ואמר: "בחתנת איש ואשה בעם-ישראל מזמינים את המשפחה והידידים לבוא ולטל חלק בשמחת החתונה. מלבדם מזמינים גם אנשי מעשה, כדי שישדרו וינהלו את עניני החתונה כדבעי, ואף נותנים להם על-כך שכר הגון. נוסף על אלה שוכרים כלי-זמר, כדי שישמחו את המזמנים ובעקר את החתן והפלה. המהדרים אף מזמינים חזן כדי שישמח את לב הקרואים בשיר ערב. אך לשם מה מזמנים רב לחתונה ואף משלמים לו על כך שכר?!"

זו היתה שאלתו של הרבי. הביטו בו המחתנים בלא שיבינו לאן הוא חותר, ושתיקו. וכי מה יענו? באותה שעה נתלהטו פניו של הרבי ושתי עיניו בערו כלפידים. "אם אתם אינכם עונים, אשיב בעצמי", אמר. "הקרואים באים לחתונה מפני שהזמינו אותם. אנשי הארגון – כדי להשליט סדר ולשרת את המזמנים. היפליזמרים' והחזן – כדי לשמח את החתן והפלה וכדי להשתפר למחיתם. הרב בא לחתונה – כדי לברר את זהות החתן ואת זהות הפלה ולהבטיח שהכל נעשה כדיו וכהלכה". פליאת המחתנים נהפכה עתה לתמיהה רבתי. "למה ירמזון דברי הרבי?!", שאלו בגמגום. הרבי רבי שניאור-זלמן נשמע עקשו נחוש ותקיף: "קרוא-נא לכלה ונשאל את פיה, מי היא ומה מעשיה?!"

הזעקה הפלה. חזרון קל הציף את פניה כשהתניצב ברגלים רועדות לפני הרבי והמחתנים. החל הרבי לחקר אותה לשמה, למוצאה ולמעשיה. אחר-כך שאל: "האם היית נשואה?". הכפריה הנהנה בראשה. "כן, רבי, אלמנה אנכי. חדש לאחר חתונתי הראשונה מת עלי בעלי הצעיר. מיתה חטופה פקדה אותי". "ובנים היו לך ממנו?", שאל הרבי. "לא", ענתה. "ולבעלך המת היו אחים?". "לא", השיבה. "אין לו אחים". "האמנם?", נעץ בה הרבי שתי עינים חודרות. "בעצם... כן", גמגמה הפלה, "היה לו אח קטן שעזב את הבית לפני שנים רבות ואינני יודעת מה עלה בגורלו". נפלו פניהם של קרובי הפלה. החתן ואביו החזירו קסיד. רק הפלה לא הבינה את משמעות התגלית שחשפה. מעולם לא שמעה על דיני נדון וחליצה. כעבר שעה קלה התפזרו הקרואים וישבו איש-איש לביתו, והנוגעים בדבר נפנו לחפש פתרונות למצב הסבך. עד מהרה נודע דבר המעשה בכל הסביבה, וגדלתו של רבי שניאור-זלמן, שעניו ראוות למרחקים, החלה להתפרסם. ("יתורתך שעשועי")